

er det mærkelige ved de gammeldags Forhold ude paa Orlogsværftet, at der er man i Stand til at holde Arbejderne nede, saa man beholder endog noget saa ovenud fjollet som det saakaldte 6te Bud, § 6 i Reglementet, efter hvilket enhver i Marinen fast ansat ikke maa gifte sig uden Chefens Tilladelse. Noget saa middelalderligt, noget saa ovenud latterligt i vore Dage holder man paa som dette saakaldte 6te Bud. Jeg synes, der kunde trænges til at ryddes en Smule op i de gamle snørklede Forhold derude, og jeg vilde ønske, at den nuværende Marineminister vil have den vellykkede faste Haand, som kan gribe om meget af det gamle og urigtige, meget af det Officersvælde, som findes paa Orlogsværftet og ikke er af det gode. Jeg tror, at en civil Mand med et sundt og praktisk Blik paa disse Forhold og med den Myndighed, Marineministeren besidder, kunde faa dem jævnstillede noget med Forholdene ude i det civile Liv, og jeg vilde være meget glad, om den nuværende Minister var i Besiddelse af en saadan Haand og vilde bruge den.

Det er nemlig ogsaa saaledes, at naar der nu ude paa Orlogsværftet stryges dette fra disse Menneskers Indtægt, saa sker det, at nogle af dem, som ellers vilde have faaet Forhøjelse, ingen Forhøjelse faa, og nogle faa endda en lille Smule mindre. Man tager her med andre Ord en Rettighed, der for dem vejede fra 40 til 80 Kr., bort fra dem uden mindste Hjemmel. Det har ikke været Rigsdagens Mening, at noget saadant skulde foregaa, at noget saadant skulde kunne blive Følgen af denne Lov. Men derude bryder man sig Pokker om, hvad Rigsdagen gør, man stikker os nogle Motiver ud, som ikke ere rigtige. Passer Loven ikke, laver man den selv om og supplerer den ved et Reglement. Det er et vilkaarligt Regimente, der føres paa Orlogsværftet, og der vilde jeg, som sagt, ønske, at vor Marineminister vil gribe ind og se at faa det Forhold fjernet.

Jeg gentager de Ord, som vor nuværende Konseilspræsident og Marineminister sagde, at Lovene skulde udføres efter Lovens Ord og dens Aand. Men denne Praktiseren af Loven er hverken efter dens Ord eller dens Aand. Derfor mener jeg, at selv om disse Folk ere mindre ugunstigt stillede end dem, jeg omtalte før, saa bør der dog ydes dem den Retfærdighed, de have Krav paa ifølge de Forudsætninger, under hvilke Loven om

Lønningerne er vedtagen her. De maa da enten have den Lønning, som, efter min Mening, tilkommer dem efter Loven, altsaa Betaling for de Fridage, paa hvilke de arbejde, eller — hvis man ikke vil det, men hellere vil gøre det paa en anden Maade — Erstatning derfor. Som Regel burde det være saaledes, hvor der er Tvivl om Forstaaelsen af en Lov, at de, hvem Loven rammer, ikke faa den fortolket til Skade for dem, og dette gælder selvfølgelig navnlig ved Lønningslove og da allermest, naar der er Tale om Folk, der i Forvejen have en Indtægt, der ikke kan siges at være mere end det strengt nødvendige til Livets Ophold.

Ved den samme Lov om Lønninger ved Søværnet ændres den faste Sum, der før stod i Loven af 1868 — men som naturligvis har maattet overskrides — til Lønning af de faste Haandværkere, de faste Værftsarbejdsmand, Fyrbøderne og Søminearbejderne, til, at der skulde udarbejdes et Regulativ, efter hvilket Arbejderne paa Orlogsværftet skulde lønnes. Der skete ved Loven ingen Forhøjelser udover dette, at de faste Arbejdere, som have været 8 eller 16 Aar paa Holmen, fik de 8 og 16 Aars Tillæg forhøjet, men de under 8 Aar fik naturligvis ingenting. Nu er der sket det her paa Finansloven, at den ene Klasse af Haandværkere er strøget. Der har før været 4 Klasser, nu indskrænker man sig til 3, og det er et Fremskridt for de, jeg antager, ca. 50 Mand, som fandtes i den 4de Klasse. Det bliver for dem en Forhøjelse af ca. 25 Øre om Dagen. Men alle de andre, baade Haandværkere, Værftsarbejdere og andre, af hvad Navn nævnes kan, som findes derude, faa ingen Forbedring derved.

Lønningen er for 1ste Klasses Haandværkere 3 Kr. 60 Øre om Dagen, for 2den Klasses Haandværkere 3 Kr. 40 Øre og for 3die Klasses 3 Kr. 10 Øre om Dagen. Og det er jo ikke saaledes, at det er Dygtigheden hos en Arbejder, der betinger, om han kan komme op paa en højere Løn; nej, det er Ancienneteten. Ancienneteten er jo en overmaade stærk Magt her i vort lille Samfund, i vort Eksamens- og Embedssamfund, og derfor maa Arbejderne kønt vente, indtil der bliver en Plads ledig oppe i de øvre Regioner, hvor de saa kunne rykke op og faa en Forhøjelse af 30 eller 20 Øre om Dagen. Denne Lønningsmaade ere Arbejderne, som let forstaaeligt er, overmaade utilfredse med. De ere ogsaa utilfredse med Lønnens Størrelse, og de have indgivet et Andragende til den tid-